

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 565/2015-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 5422/2015 – sp. zn. Rvp 5428/2015, sp. zn. Rvp 5813/2015 – sp. zn. Rvp 5816/2015, sp. zn. Rvp 5868/2015 – sp. zn. Rvp 5869/2015, sp. zn. Rvp 6312/2015 – sp. zn. Rvp 6315/2015, sp. zn. Rvp 6396/2015 – sp. zn. Rvp 6411/2015, sp. zn. Rvp 7688/2015, sp. zn. Rvp 8265/2015 – sp. zn. Rvp 8266/2015, sp. zn. Rvp 8298/2015, sp. zn. Rvp 8894/2015 – sp. zn. Rvp 8903/2015 a sp. zn. Rvp 9012/2015 – sp. zn. Rvp 9015/2015 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zaručeného v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie uzneseniami Krajského súdu v Žiline v spojení s uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedenými v prílohe tohto rozhodnutia a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 5422/2015 – sp. zn. Rvp 5428/2015, sp. zn. Rvp 5813/2015 – sp. zn. Rvp 5816/2015, sp. zn. Rvp 5868/2015 – sp. zn. Rvp 5869/2015, sp. zn. Rvp 6312/2015 – sp. zn. Rvp 6315/2015, sp. zn. Rvp 6396/2015 – sp. zn. Rvp 6411/2015, sp. zn. Rvp 7688/2015, sp. zn. Rvp 8265/2015 – sp. zn. Rvp 8266/2015, sp. zn. Rvp 8298/2015, sp. zn. Rvp 8894/2015 – sp. zn. Rvp 8903/2015 a sp. zn. Rvp 9012/2015 – sp. zn. Rvp 9015/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. I. ÚS 565/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli od 20. apríla 2015 do 19. júna 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zaručeného v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uzneseniami Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“ a „napadnuté rozhodnutia krajského súdu“) v spojení s uzneseniami Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ a „napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu“) uvedenými v prílohe tohto rozhodnutia.

2. Sťažovateľka v predostretej argumentácii (už mnohonásobne a pravidelne sa opakujúcej, pozn.) atakuje závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v exekučnom konaní, ktorým vytýka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávnych a procesnoprávnych ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú právnu vec sa vzťahujúcich, a zároveň poskytuje ústavnému súdu vlastnú interpretáciu právnych predpisov vzťahujúcich sa na uvedené konania.

3. V petite podaných sťažností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej označených základných práv napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré zruší, veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

4. Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

5. S prihliadnutím na obsah predmetných sťažností vedených pred ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 5422/2015 – sp. zn. Rvp 5428/2015, sp. zn. Rvp 5813/2015 – sp. zn. Rvp 5816/2015, sp. zn. Rvp 5868/2015 – sp. zn. Rvp 5869/2015, sp. zn. Rvp 6312/2015 – sp. zn. Rvp 6315/2015, sp. zn. Rvp 6396/2015 – sp. zn. Rvp 6411/2015, sp. zn. Rvp 7688/2015, sp. zn. Rvp 8265/2015 – sp. zn. Rvp 8266/2015, sp. zn. Rvp 8298/2015, sp. zn. Rvp 8894/2015 – sp. zn. Rvp 8903/2015 a sp. zn. Rvp 9012/2015 – sp. zn. Rvp 9015/2015 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, krajského súdu a najvyššieho súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

III.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol...

9. Ústavný súd v predmetnej veci zistil, že o napadnutých rozhodnutiach krajského súdu uvedených v tabuľke tvoriacej prílohu tohto rozhodnutia pod č. 1 až č. 47 a č. 49 až č. 52 už ústavný súd rozhodol, a to svojimi rozhodnutiami uvedenými v priloženej tabuľke pod č. 1 až č. 47 a č. 49 až č. 52, a to ekvivalentne ku každému z napadnutých rozhodnutí krajského súdu. Z uvedeného teda vyplýva, že o napadnutých rozhodnutiach krajského súdu vedených v priloženej tabuľke pod č. 1 až č. 47 a č. 49 až č. 52 už bolo rozhodnuté tam uvedenými rozhodnutiami, v dôsledku čoho ústavný súd odmietol sťažnosti vedené v priloženej tabuľke pod č. 1 až č. 47 a č. 49 až č. 52 v časti týkajúcej sa napadnutých rozhodnutí krajského súdu z dôvodu ich neprípustnosti podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

IV.

10. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu vedeného v priloženej tabuľke tvoriacej prílohu tohto rozhodnutia pod č. 48 ústavný súd odvodzuje lehotu na podanie týchto sťažností z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 52, 53, 54), podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu. Ústavný súd považoval lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu za zachovanú nielen voči rozhodnutiam najvyššieho súdu, ale aj voči rozhodnutiam krajského súdu (I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, II. ÚS 91/2011). V ďalšom konštatuje, že po preskúmaní predmetu tejto sťažnosti a v kontexte aj svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podanej sťažnosti je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už

zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov vo vzťahu k právnemu posudzovaniu notárskych zápisníc, ako aj rozsudkov rozhodcovského súdu ako exekučných titulov koncipovaných na podklade neprijateľných podmienok v úverových zmluvách vrátane posúdenia zmlúv o úvere koncipovaných formulárovou formou ako spotrebiteľských zmlúv v nadväznosti na podmienky v nich uvedené vrátane záverov vyplývajúcich z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, ako aj postup všeobecných súdov v rozpore s § 57 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a krajského súdu v odvolacom konaní v rozpore s § 214 ods. 1 OSP a v neposlednom rade vo vzťahu k prejudiciálnemu konaniu. Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj v prípadoch predošlých, dospel ústavný súd k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú notoricky známe dôvody odmietnutia sťažností v úplne rovnakých prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade tejto sťažnosti. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s odôvodnením svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. I. ÚS 220/2011, I. ÚS 227/2012, I. ÚS 379/2012, I. ÚS 381/2012, I. ÚS 382/2012, I. ÚS 409/2012, I. ÚS 410/2012, I. ÚS 3/2013, I. ÚS 110/2013, I. ÚS 146/2013, I. ÚS 157/2013, I. ÚS 745/2013, I. ÚS 99/2014, I. ÚS 100/2014, I. ÚS 212/2014, II. ÚS 473/2011, II. ÚS 303/2011, II. ÚS 337/2012, II. ÚS 62/2013, II. ÚS 79/2013, II. ÚS 365/2013, II. ÚS 344/2013, II. ÚS 562/2013, III. ÚS 178/2014, III. ÚS 242/2011, III. ÚS 397/2011, III. ÚS 488/2012, III. ÚS 7/2013, III. ÚS 453/2013, III. ÚS 173/2014, III. ÚS 176/2014, III. ÚS 178/2014, III. ÚS 214/2014, III. ÚS 297/2014, IV. ÚS 299/2012, IV. ÚS 467/2012, IV. ÚS 50/2013, IV. ÚS 51/2013, IV. ÚS 52/2013, IV. ÚS 181/2014, IV. ÚS 182/2014, IV. ÚS 183/2014, IV. ÚS 186/2014, IV. ÚS 187/2014...), ktoré skončili odmietnutím podobných a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch

nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na svoje už citované svoje rozhodnutia. Taktiež ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka ani nevzniesla žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lino Carlos Varela Assalino proti Portugalsku z 25. apríla 2002, sťažnosť č. 64336/01, ako aj rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 218/2009, sp. zn. 3 Cdo 51/2011, sp. zn. 3 Cdo 186/2012, sp. zn. 7 Cdo 56/2011). Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky uvedenú v prílohe tohto rozhodnutia pod č. 48 odmietol v tejto jej časti z dôvodu nedostatku svojej právomoci a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Na podporu svojej argumentácie ústavný súd iba upriamuje pozornosť sťažovateľky aj na rozhodnutie Súdneho dvora C-76/10 zo 16. 11. 2010 vydané vo veci iniciovanej sťažovateľkou, ako aj na ďalšiu početnú judikatúru Súdneho dvora (napr. C-240/98 až C-244/98, C-473/00, C-168/05, C-243/08, C-40/08, C-227/08 a C-76/10) dotýkajúcu sa problematiky spotrebiteľského práva, ktoré podporujú právne závery ústavným súdom predostreté v jeho predošlých rozhodnutiach a ktoré sú aj sťažovateľke notoricky známe. V ostatnom poukazuje na najnovší rozsudok Súdneho dvora z 27. 2.2014 vo veci C-470/12, bod 41 (v rámci sporu, ktorého účastníkom je sťažovateľka, pozn.), v ktorom Súdny dvor výslovne deklaroval, že *„možnosť súdu skúmať nekalú povahu podmienky aj bez návrhu predstavuje vhodný prostriedok na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice 93/13, teda zabránenie tomu, aby bol jednotlivý spotrebiteľ viazaný nekalou podmienkou, a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v článku 7 tejto smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, Zb. s. I-10875, bod 32, a Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25)“*.

12. Vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam najvyššieho súdu v dovolacom konaní uvedených v priloženej tabuľke tvoriacej prílohu tohto rozhodnutia pod č. 1 až č. 52 ústavný súd poukazuje na to, že s prihliadnutím na totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach vyplývajúcich z napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu, ktoré boli predmetom posúdenia ústavným súdom už v predošlom období, je ústavný súd toho názoru, že sťažovateľke sú notoricky známe dôvody odmietnutia sťažností týkajúcich sa postupu najvyššieho súdu v dovolacom konaní v úplne rovnakých prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu, v dôsledku čoho nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s odôvodnením svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. I. ÚS 67/2014, I. ÚS 330/2014, I. ÚS 331/2014, I. ÚS 332/2014, I. ÚS 436/2014, I. ÚS 437/2014, I. ÚS 510/2014, I. ÚS 511/2014, I. ÚS 533/2014, I. ÚS 622/2014, I. ÚS 623/2014, I. ÚS 626/2014, II. ÚS 111/2014, II. ÚS 112/2014, II. ÚS 113/2014, II. ÚS 114/2014, II. ÚS 115/2014, II. ÚS 116/2014, II. ÚS 140/2014, II. ÚS 141/2014, II. ÚS 142/2014, II. ÚS 143/2014, II. ÚS 144/2014, II. ÚS 145/2014, II. ÚS 146/2014, II. ÚS 583/2014, III. ÚS 169/2012, III. ÚS 291/2014, III. ÚS 381/2014, III. ÚS 382/2014, IV. ÚS 307/2014, IV. ÚS 377/2014...), ktoré skončili odmietnutím podobných a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na svoje už citované svoje rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosti sťažovateľky uvedené v prílohe tohto rozhodnutia pod č. 1 až č. 52 týkajúce sa napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu odmietol v tejto ich časti ako zjavne neopodstatnené (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2015

P. č.	sp. zn. sťažností vedených ústavným súdom (Rvp)	sp. zn. uznesení najvyššieho súdu	sp. zn. uznesení krajského súdu (sp. zn. uznesení ústavného súdu)
1.	Rvp 5422/2015	8 ECdo 96/2014 z 10. decembra 2014	6 CoE 121/2013 z 31. októbra 2013 (III. ÚS 379/2014 zo 17. júna 2014)
2.	Rvp 5423/2015	1 ECdo 215/2014 z 28. januára 2015	10 CoE 8/2014 z 31. marca 2014 (I. ÚS 756/2014 z 3. decembra 2014)
3.	Rvp 5424/2015	3 Oboer 277/2014 zo 17. decembra 2014	2 CoE 11/2014 z 26. februára 2014 (I. ÚS 756/2014 z 3. decembra 2014)
4.	Rvp 5425/2015	4 ECdo 43/2014 z 20. januára 2015	1 CoE 64/2012 z 31. júla 2012 (III. ÚS 107/2014 z 19. februára 2014)
5.	Rvp 5426/2015	4 ECdo 220/2014 zo 17. decembra 2014	2 CoE 149/2012 z 9. januára 2013 (II. ÚS 585/2013 z 5. novembra 2013)
6.	Rvp 5427/2015	1 ECdo 319/2013 z 28. januára 2015	3 CoE 71/2013 z 22. augusta 2013 (I.ÚS 509/2014 z 10. septembra 2014)
7.	Rvp 5428/2015	8 ECdo 261/2014 z 22. januára 2015	10 CoE 125/2013 z 20. marca 2014 (I. ÚS 756/2014 z 3. decembra 2014)
8.	Rvp 5813/2015	7 ECdo 106/2014 z 28. januára 2015	5 CoE 104/2013 z 30. augusta 2013 (III. ÚS 293/2014 z 24. apríla 2014)
9.	Rvp 5814/2015	5 ECdo 188/2014 z 30. januára 2015	21 CoE 9/2013 z 20. marca 2013 (II. ÚS 285/2014 z 11. júna 2014)

10.	Rvp 5815/2015	7 ECdo 101/2014 z 28. januára 2015	5 CoE 18/2013 z 31. januára 2013 (II. ÚS 100/2014 z 30. januára 2014)
11.	Rvp 5816/2015	3 ECdo 227/2014 z 29. januára 2015	10 CoE 13/2013 zo 6. marca 2013 (I. ÚS 756/2014 z 3. decembra 2014)
12.	Rvp 5868/2015	3 ECdo 206/2013 z 19. januára 2013	20 CoE 219/2012 z 30. apríla 2013 (I. ÚS 742/2013 z 11. decembra 2013)
13.	Rvp 5869/2015	1 ECdo 307/2013 z 10. decembra 2014	3 CoE 242/2012 z 30. mája 2013 (III. ÚS 148/2014 z 19. februára 2014)
14.	Rvp 6312/2015	5 ECdo 75/2014 z 30. januára 2015	2 CoE 73/2013 zo 4. decembra 2013 (I. ÚS 361/2014 z 2. júla 2014)
15.	Rvp 6313/2015	4 Oboer 2/2014 z 30. januára 2015	20 CoE 198/2012 z 22. januára 2013 (III. ÚS 528/2013 z 29. októbra 2013)
16.	Rvp 6314/2015	4 Oboer 21/2014 z 30. januára 2015	5 CoE 65/2012 z 30. novembra 2012 (I. ÚS 499/2013 zo 7. augusta 2013)
17.	Rvp 6315/2015	5 ECdo 307/2013 z 30. januára 2015	8 CoE 63/2013 z 28. júna 2013 (I. ÚS 509/2014 z 10. septembra 2014)
18.	Rvp 6396/2015	5 ECdo 191/2013 z 11. augusta 2014	2 CoE 13/2012 z 18. apríla 2012 (II. ÚS 205/2014 z 24. apríla 2014)
19.	Rvp 6397/2015	3 ECdo 107/2014 z 12. februára 2015	1 CoE 123/2012 z 9. októbra 2012 (IV. ÚS 696/2013 z 12. decembra 2013)
20.	Rvp 6398/2015	8 ECdo 208/2014 z 22. januára 2015	10 CoE 25/2014 zo 14. mája 2014 (I. ÚS 798/2014 zo 17. decembra 2014)
21.	Rvp 6399/2015	5 ECdo 308/2013 z 30. januára 2015	6 CoE 87/2013 z 31. júla 2013 (I. ÚS 509/2014 z 10. septembra 2014)
22.	Rvp 6400/2015	4 Oboer 1/2014 z 30. januára 2015	3 CoE 228/2012 z 22. augusta 2013 (I. ÚS 509/2014 z 10. septembra 2014)
23.	Rvp 6401/2015	1 Oboer 295/2014 z 10. februára 2015	21 CoE 19/2014 z 28. mája 2014 (I. ÚS 798/2014 zo 17. decembra 2014)
24.	Rvp 6402/2015	2 Oboer 199/2013 z 18. decembra 2014	6 CoE 50/2013 z 28. marca 2013 (I. ÚS 742/2013 z 11. decembra 2013)
25.	Rvp 6403/2015	2 Oboer 207/2013 z 18. decembra 2014	7 CoE 10/2013 z 27. februára 2013 (II. ÚS 285/2014 z 11. júna 2014)
26.	Rvp 6404/2015	3 ECdo 186/2014 z 12. februára 2015	3 CoE 229/2012 z 25. júla 2013 (III. ÚS 148/2014 z 19. februára 2014)
27.	Rvp 6405/2015	3 ECdo 261/2014 z 12. februára 2015	1 CoE 148/2012 z 30. októbra 2012 (II. ÚS 375/2013 z 26. júna 2013)
28.	Rvp 6406/2015	2 Oboer 98/2013 z 18. decembra 2014	7 CoE 51/2012 z 26. septembra 2012 (III. ÚS 494/2013 z 29. októbra 2013)
29.	Rvp 6407/2015	5 ECdo 216/2014 z 24. februára 2015	8 CoE 100/2013 z 30. júla 2013 (I. ÚS 140/2014 z 26. marca 2014)
30.	Rvp 6408/2015	3 Oboer 368/2013 zo 16. decembra 2014	10 CoE 2/2013 z 27. marca 2013 (III. ÚS 107/2014 z 19. februára 2014)
31.	Rvp 6409/2015	2 Oboer 179/2013	21 CoE 256/2012 z 20. marca 2013

		z 28. novembra 2014	(II. ÚS 173/2014 z 24. apríla 2014)
	Rvp 6410/2015	5 ECdo 279/2013	3 CoE 2/2013 z 15. mája 2013
32.		zo 16. januára 2015	(II. ÚS 99/2014 z 30. januára 2014)
	Rvp 6411/2015	4 Oboer 190/2013	1 CoE 224/2012 z 19. marca 2013
33.		z 30. januára 2015	(II. ÚS 173/2014 z 24. apríla 2014)
	Rvp 7688/2015	5 ECdo 246/2014	21 CoE 43/2014 z 25. júna 2014
34.		z 24. februára 2015	(I. ÚS 798/2014 zo 17. decembra 2014)
	Rvp 8265/2015	5 ECdo 77/2014	9 CoE 23/2013 z 31. januára 2013
35.		z 30. januára 2015	(II. ÚS 174/2014 z 24. apríla 2014)
	Rvp 8266/2015	7 ECdo 125/2014	3 CoE 53/2013 z 11. júna 2013
36.		z 26. februára 2015	(II. ÚS 410/2014 z 23. júla 2014)
	Rvp 8298/2015	5 ECdo 167/2014	2 CoE 81/2013 z 15. januára 2014
38.		z 24. marca 2015	(I. ÚS 361/2014 z 2. júla 2014)
	Rvp 8894/2015	1 Oboer 194/2014	1 CoE 112/2013 z 21. januára 2014
39.		z 24. februára 2015	(I. ÚS 756/2014 z 3. decembra 2014)
	Rvp 8895/2015	1 Oboer 303/2014	21 CoE 31/2014 z 28. mája 2014
40.		zo 17. marca 2015	(I. ÚS 798/2014 zo 17. decembra 2014)
	Rvp 8896/2015	3 ECdo 281/2013	10 CoE 83/2012 z 28. júna 2013
41.		z 12. marca 2015	(III. ÚS 230/2014 z 25. marca 2014)
	Rvp 8897/2015	1 ECdo 162/2013	2 CoE 160/2012 z 27. marca 2013
42.		z 11. februára 2015	(II. ÚS 102/2014 z 30. januára 2014)
	Rvp 8898/2015	5 Oboer 304/2014	10 CoE 30/2013 zo 4. apríla 2013
43.		z 26. februára 2015	(IV. ÚS 69/2014 z 30. januára 2014)
	Rvp 8899/2015	3 ECdo 123/2014	6 CoE 18/2013 z 31. mája 2013
44.		z 12. marca 2015	(IV. ÚS 157/2014 z 13. marca 2014)
	Rvp 8900/2015	1 ECdo 291/2013	20 CoE 14/2013 z 25. júna 2013
45.		z 28. januára 2015	(IV. ÚS 157/2014 z 13. marca 2014)
	Rvp 8901/2015	1 Oboer 253/2014	8 CoE 13/2013 z 27. marca 2013
46.		z 20. januára 2015	(II. ÚS 285/2014 z 11. júna 2014)
	Rvp 8902/2015	2 Oboer 187/2013	3 CoE 137/2012 z 30. januára 2013
47.		z 18. decembra 2014	(III. ÚS 370/2013 z 28. augusta 2013)
	Rvp 8903/2015	3 ECdo 192/2014	4 CoE 91/2013 z 25. októbra 2013
48.		z 5. marca 2015	
	Rvp 9012/2015	1 Oboer 318/2013	3 CoE 29/2013 z 15. mája 2013
49.		z 18. februára 2015	(IV. ÚS 227/2014 z 3. apríla 2014)
	Rvp 9013/2015	4 Oboer 68/2014	20 CoE 77/2013 z 26. novembra 2013
50.		z 27. februára 2015	(I. ÚS 361/2014 z 2. júla 2014)
	Rvp 9014/2015	5 Oboer 226/2013	7 CoE 35/2012 z 22. augusta 2012
51.		z 26. februára 2015	(II. ÚS 375/2013 z 26. júna 2013)
	Rvp 9015/2015	2 Oboer 213/2013	3 CoE 21/2013 z 28. marca 2013
52.		z 29. januára 2015	(II. ÚS 285/2014 z 11. júna 2014)

